TIESAS RĪKOJUMS (astotā palāta)

2010. gada 12. novembrī *

Lieta C-339/10

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Varhoven administrativen sad* (Bulgārija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2010. gada 14. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2010. gada 7. jūlijā, tiesvedībā

Krasimir Asparuhov Estov,

Monika Lyusien Ivanova,

Kemko International EAD

pret

Ministerski savet na Republika Bulgaria.

* Tiesvedības valoda — bulgāru.

TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Šīmans [*K. Schiemann*], tiesneši L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] un K. Toadere [*C. Toader*] (referente),

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

uzklausījusi ģenerāladvokāti,

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā — "harta") 47. pantu.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp K. Estovu [*K. Estov*], M. Ivanovu [*M. Ivanova*], kā arī *Kemko International EAD* un *Ministerski savet na Republika Bulgaria* (Bulgārijas Republikas Ministru kabinets).

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Deklarācijā par Eiropas Savienības Pamattiesību hartu, kas pievienota starpvaldību konferences, kura pieņēma 2007. gada 13. decembrī parakstīto Lisabonas līgumu, nobeiguma aktam (OV 2010, C 83, 335. lpp.), ir noteikts:

"[..] hartā, kam ir juridiski saistošs spēks, ir apstiprinātas pamattiesības, kas garantētas Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā un kas izriet no dalībvalstīs pieņemtajām konstitucionālajām tradīcijām.

Ar hartu netiek paplašināta Savienības tiesību piemērošanas joma ārpus Savienības pilnvarām un Savienībai netiek noteiktas nekādas jaunas pilnvaras vai uzdevumi, nedz grozītas pilnvaras un uzdevumi, kas noteikti Līgumos."

Valsts tiesības

4 Likuma par teritorijas plānošanu (*Zakon za ustroystvo na teritoriata*) 103. pantā ir noteikts:

"[..]

2. Ģenerālplānā paredz vispārīgo teritorijas izmantošanu un teritorijas, uz kuru attiecas ģenerālplāns, galveno apbūves daļu apbūves veidu.

3. Detālplānā paredz precīzu teritorijas izmantošanu un zemesgabalu, uz kuriem attiecas detālplānojums, apbūves veidu.

[..]"

5 Šī likuma 127. pantā ir noteikts:

"[..]

6. Teritorijas ģenerālplānu apstiprina pašvaldības dome pēc tam, kad pašvaldības vadītājs ir to iepazīstinājis ar ģenerālplānu. Lēmums par apstiprināšanu tiek publicēts *Oficiālajā Vēstnesī*. Lēmums ir galīgs un nav pārsūdzams.

7. [..] Tiesību normas un noteikumi, kas attiecas uz galvaspilsētas teritorijas plānošanu, ir paredzēti atsevišķā likumā.

8. [..] Jauno galvaspilsētas teritorijas ģenerālplānu, kā arī grozījumus spēkā esošajā ģenerālplānā pieņem Ministru kabinets atbilstoši šajā likumā noteiktajam, kā arī ievērojot noteikumus un tiesību normas par teritorijas plānošanu un apbūvi, kas noteiktas likumā par galvaspilsētas teritorijas plānošanu un apbūvi.

[..]

10. [..] Valsts nozīmes pilsētu ģenerālplānu apstiprina ar reģionālās attīstības un publisko būvdarbu ministra izdotu rīkojumu, ko pieņem pēc saskaņošanas ar pašvaldību. Rīkojumu publicē *Oficiālajā Vēstnesī*. Rīkojums ir galīgs un nav pārsūdzams.

[..]"

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

6 2009. gada 16. decembrī *Ministerski savet na Republika Bulgaria* pieņēma lēmumu, ar kuru tika grozīts Sofijas pilsētas teritorijas ģenerālplāns attiecībā uz diviem zemesgabaliem, kuru izmantošana ir tiesiski regulēta. Saskaņā ar šo ģenerālplānu šie divi zemesgabali bija ietverti "sabiedrisko pakalpojumu zonā" un atbilstoši detālplānam tie bija paredzēti, lai tur būvētu veikalus un birojus. Saskaņā ar iepriekš minēto lēmumu šie zemesgabali tika iekļauti "zaļajā zonā", kurā nav atļauta apbūve, kas paredzēta saimnieciskai darbībai.

7 Prasītāji pamata lietā apstrīdēja minēto lēmumu *Varhoven administrativen sad* [Augstākajā administratīvajā tiesā]. Ar 2010. gada 20. aprīļa rīkojumu, ko šī tiesa pieņēma trīs tiesnešu sastāvā, tā noraidīja šo prasību, pamatojoties uz to, ka atbilstoši Likuma par teritorijas plānošanu 127. panta 6. un 10. punktam teritorijas apbūves ģenerālplāni, kurus apstiprinājusi pašvaldības dome un reģionālās attīstības un publisko būvdarbu ministrs, nav pārsūdzami.

8 Prasītāji pamata lietā pārsūdzēja šo rīkojumu tajā pašā tiesā, kurai piecu tiesnešu sastāvā tika lūgts izlemt, vai tas, ka valsts tiesībās nav paredzētas tiesības pārsūdzēt lēmumu attiecībā uz galvaspilsētas teritorijas ģenerālplānu, nav pretrunā ar tiesībām, kas noteiktas hartas 47. pantā.

9 Šādos apstākļos *Varhoven administrativen sad* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai ir pieļaujams, ka administratīvi akti, kas apdraud Savienības tiesībās garantētās tiesības un brīvības, tiek izslēgti no pārbaudes tiesā, kas paredzēta [..] hartas 47. pantā?

2) Ja tas ir pieļaujams, vai ir hartas 47. pantam atbilstoši kritēriji, kas ļautu noteikt, ar kādiem administratīvo aktu veidiem var izslēgt pārbaudi tiesā, un kādi ir šie kritēriji?

3) Vai no pārbaudes tiesā ir iespējams izslēgt teritorijas ģenerālplānus, ar kuriem tiek pārkāptas tiesības uz īpašumu?"

Par Tiesas kompetenci

10 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 92. panta 1. punktu, ja Tiesas kompetencē acīmredzami nav izskatīt attiecīgo prasības pieteikumu, Tiesa pēc ģenerāladvokātes uzklausīšanas, neveicot tālākas procesuālās darbības, var lemt, izdodot attiecīgu motivētu rīkojumu.

11 Saskaņā ar LESD 267. pantu Tiesa ir kompetenta lemt par LESD interpretāciju, kā arī par Savienības iestāžu pieņemto tiesību aktu spēkā esamību un interpretāciju. Tiesas kompetencē ir pārbaudīt tikai Savienības tiesību normas (skat. 2008. gada 16. janvāra rīkojumu lietā C-361/07 *Polier*, 9. punkts un tajā minētā judikatūra).

12 Tomēr attiecībā uz šo lietu ir jāatgādina, ka saskaņā ar hartas 51. panta 1. punktu tās noteikumi attiecas "uz dalībvalstīm tikai tad, ja tās īsteno Savienības tiesību aktus", un ka atbilstoši LES 6. panta 1. punktam, ar ko hartai ir piešķirts saistošs spēks, kā arī deklarācijai par Eiropas Savienības Pamattiesību hartu, kas pievienota Lisabonas līgumu pieņēmušās starpvaldību konferences nobeiguma aktam, harta nerada jaunas un nepaplašina esošās Savienības kompetences.

13 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasības, kas izriet no pamattiesību aizsardzības, ir saistošas arī dalībvalstīm, kad tās īsteno Savienības tiesības, un tādēļ tām ir pienākums, ciktāl iespējams, ievērot minētās prasības (šajā ziņā skat. Tiesas 2007. gada 11. oktobra spriedumu lietā C-117/06 *Möllendorf* un *Möllendorf-Niehuus*, Krājums, I-8361. lpp., 78. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

14 Ņemot vērā, ka lēmumā par prejudiciālu jautājumu uzdošanu nav ietverts neviens konkrēts elements, kas ļautu uzskatīt, ka ar *Ministerski savet na Republika Bulgaria* 2009. gada 16. decembra lēmumu tiktu veikta Savienības tiesību īstenošana vai ka tam būtu kāda cita veida saistība ar Savienības tiesībām, Tiesas kompetence atbildēt uz šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu nav pierādīta.

15 Šādos apstākļos, pamatojoties uz Reglamenta 92. panta 1. punktu, ir jākonstatē, ka Tiesai acīmredzami nav kompetences atbildēt uz *Varhoven administrativen sad* uzdotajiem jautājumiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

16 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (astotā palāta) nospriež:

Eiropas Savienības Tiesai acīmredzami nav kompetences atbildēt uz jautājumiem, kurus *Varhoven administrativen sad* (Bulgārija) uzdevusi ar 2010. gada 14. jūnija lēmumu.

[Paraksti]